

[Ib Christensen]

Det kan godt være, at de hvides støjhed siden 1965 og etableringen af den ulovlige regering vil resultere i den tragedie, at borgerkrigen fortsætter og ender i et marxistisk diktatur. Men hvem er det så, der har bragt situationen så vidt? Ja, det må jo være de hvides støjhed, og derfor er jeg bange for, at kristeligt folkeparti ikke har ret i, at klokken er fem minutter i tolv, men at den er fem minutter over tolv, takket være de hvides støjhed.

De indrømmelser, der er kommet fra Ian Smith og hans folks side, er kommet i for ringe omfang og først og fremmest alt, alt for sent. Det er helt uden for realisme at forestille sig, at der kan bevares en hvid førtrinsstilling yderligere i 10 år el. lign., efter at de øvrige kolonistyrer i Afrika for længst for år tilbage er afviklet, bortset fra Sydafrika.

Jeg mener heller ikke, at der skal foretages et hævn tog mod den ulovlige regering i Salisbury, blot fordi den er ulovlig. Men jeg mener, man skal konstatere kendsgerningerne, som de er, også den, at samtlige andre lande i verden, bortset fra Sydafrika, er imod denne regering og har tilbudt den et forhandlingsgrundlag, som er det eneste realistiske, og som samtlige andre, bortset fra Ian Smiths regering, har accepteret.

Dertil kommer noget andet, der for os vejer tungt, nemlig at vi føler os bundet af FN's forpligtelser, navnlig som de er kommet til udtryk gennem sikkerhedsrådets enstemmige vedtagelse.

Derfor må konklusionen være, at vi ikke kan medvirke til kristeligt folkepartis forslag, og at det råd, som kristeligt folkeparti og andre, der har sympati for Ian Smiths overgangsregering, må give dem, er, at Ian Smiths regering øjeblikkelig accepterer de britisk-amerikanske forslag som forhandlingsgrundlag og øjeblikkelig accepterer overgang til sort flertalsstyre uden konditioner.

Steen Folke (VS):

VS vil selvsagt afvise dette beslutningsforslag fra kristeligt folkeparti. Forslaget må ses som en håndsrekning fra de kristelige til de hvide racister i Rhodesia og indirekte i Sydafrika. Tingene er kædet sammen i partiets egne bemærkninger. Jeg har også lagt mærke til, at ordføreren for forslagsstillerne, hr. Ho-

noré, for nylig modtog racistiske politikere fra Sydafrika i sit eget hjem.

Med dette forslag har kristeligt folkeparti overhalet den amerikanske imperialismes højre om. Ganske vist har amerikanerne for nylig modtaget Ian Smith og Sithole, men amerikanerne viger tilbage for at sanktionere den såkaldte interne løsning, først og fremmest fordi også de kan se, at den interne løsning ikke er nogen løsning, men kun vil føre til en opråbning af den væbened befrielseskamp under Den Patriotiske Fronts ledelse.

På den anden side er det klart, at både England og USA arbejder for en nykolonialistisk løsning i Zimbabwe. Det, som England og USA ønsker, er en fastholdelse af Zimbabwe inden for det kapitalistiske verdenssystem, men uden den åbenlyst racistiske overbygning, som findes i det nuværende regime.

Jeg mener, det er overordentlig afslørende, at den engelske regering i årevis har sanktioneret, at de store oliemonopoler har brudt blokaden og forsynet Rhodesia med olieprodukter.

Den danske regering støtter, som det fremgik af udenrigsministerens indlæg, den britisk-amerikanske politik. Også den danske regerings politik er tvetydig. Dette fremgik for nylig, da udenrigsministeren fandt det passende at modtage biskop Muzorewa, et fremtrædende medlem af en ulovlig regering, som oven i købet umiddelbart forinden havde foranstaltet en masse myrdelser på flygtninge i nabolandet Zambia. Det havde jeg lejlighed til at udveksle synspunkter med statsministeren om i forgårs i spørgetiden.

Jeg beklager stærkt, at regeringen valgte at støtte Smith-Muzorewa-alliancen ved denne modtagelse, for det var jo reelt det, man gjorde.

Jeg beklager også, at man samtidig nægtede befrielsesbevægelsen ZANUs Skandinavierepræsentant, Shoniwa, indrejse til Danmark, hvor han skulle deltage i et pressemøde som modvægt mod Muzorewas propagandafremstød.

Jeg beklager endelig, at regeringen ikke vil give direkte støtte til de befrielsesbevægelser, som er forenet i Den Patriotiske Front. Det er dem, der kæmper for en reel frigørelse for det sorte flertal i Zimbabwe.

Honoré (KrF):